

Llambregades

Barcelonines

Diumenge al vespre, en un tramvia de la Creu Roja, descendent a les Rambles, va esdevenir un fenomen curiosíssim, que per la seva originalitat no ens podem estar de fer-ne esment, i del qual ens plauria que la Companyia s'en fes ressó, per si en ell hi troba la gràcia i l'agudeses que a nosaltres ens ha suggerit a generalitzar-lo a tots aquests conductes.

Durant el trajecte vàrem gustar d'un recital de poesies, que ens seria prou difícil precisar, si eren de Campoamor o de Campodolor, però, el cert és que tots els passatgers restaven boca-badats, davant la força encisadora d'uns mots sublims, flairosos de sentimentalisme, pronunciats amb exquisidesa rossinyolena.

La sorpresa, però, fou gran, al descobrir que precisament era el mateix cobrador l'èmul de la Singerman, que aprofitava les estones que no tenia per endossar cap bitllet, (benhaja l'activitat) per fer plaent la curta estada dels seus «clients», amb el seu declamar prodigiós.

Encara que ignorem en l'estat d'esperit en que es trobava el nostre heroi, tothom va trobar encertadíssima la seva iniciativa, no essent pocs els elogis, dirigint-se els comentaris que seria un número dels més originals a l'Exposició si en Foronda ordenés a tots els cobradors que, en els moments de lleure, imitessin la mentada gesta.

Els estrangers, que'ns visitin

podrien constatar, que si bé ells tenen exposicions monstruoses i d'altres certàmens apoteòsics, no fruïeixen, en canvi d'aquesta mena de funcions ambulants literàries, que ultra passejar-te per la ciutat per ínfim caudal amb el màxim de comoditats, farien honor a la fama que Espanya és la terra de l'alegria.

Quan anavem a deixar el tramvia ens informàren que aquell home tenia una formidable vocació per el cant i que esperava ésser cridat qualsevol dia, per a debutar en un dels nostres principals teatres, car així li havia assegurat l'empresari. Sabent això, potser que retirem la nostra proposta, ja que no tothom té aquestes envejables dots.

En la forma que en l'actualitat es troben els carrers de Barcelona es evident que per la gent que viu a fora i no ha presenciats tot aquest terrabastall, li semblarà que hi ha ocorregut un fenomen sísmic. Certament mai, o almenys d'una colla d'anys no recordem un enrenou de coses comparable. Es pot dir que no hi ha una sola via sense actuar-hi les brigades municipals.

Tot són carrers oberts de bat a bat, que en mig de les fetors pestilentes que pugen del seu fons, mostren macàbricament la xarxa enorme de tubs, cables i canyeries que formiguejen pel subsol de la ciutat. Ací, han reventat tot el paviment i àdhuc el de les aceres ocupant tota l'ample via sols per posar hi els ralls d'una nova línia de